

Pe strada Dublin

Colecție coordonată de

***Magdalena Mărculescu
Pascal Bruckner***

/EROSOP

Samantha Young

Pe strada Dublin

TREI

Traducere din engleză și note
de Laurențiu Dulman

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: © Hans Neleman/Corbis

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Alexandra Hânsa

DTP:
Gabriela Chircea

Corectură:
Roxana Samoilescu
Rodica Petcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
YOUNG, SAMANTHA
Pe strada Dublin / Samantha Young; trad.: Laurențiu
Dulman. - București: Editura Trei, 2013

ISBN 978-973-707-809-4

I. Dulman, Laurențiu (trad.)

821.111(73)-31-135.1

Titlul original: On Dublin Street
Autor: Samantha Young

Copyright © Samantha Young, 2012
Published by arrangement with NAL Signet, a member of Penguin
Group USA, Inc.
Prezenta editie s-a publicat prin acord cu NAL Signet, membru al
grupului Penguin USA, Inc.

© Editura Trei, 2013
C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Prolog

Comitatul Surry, Virginia

Mă plictiseam.

Kyle Ramsey tot lovea cu piciorul în speteaza scaunului meu, să-mi atragă atenția, însă ieri lovise în scaunul lui Dru Troler, prietena mea cea mai bună, și nu voiam să o supăr. Știam că era îndrăgostită nebunește de Kyle. Așa că mă uitam la Dru, care stătea alături de mine și desena o mulțime de inimioare în colțul caietului, în timp ce domnul Evans mângălea o nouă ecuație pe tablă. Chiar ar fi trebuit să fiu atentă la el, pentru că eram varză la mate. Mama și tata n-ar fi fost încântați dacă aș fi picat un examen chiar în primul semestru din anul întâi.

— Domnule Ramsey, vrei să vii la tablă să rezolvi exercițiul sau ai prefera să rămâi în spatele lui Jocelyn, să-i lovești scaunul în continuare?

Clasa a chicotit, iar Dru mi-a aruncat o privire acuzatoare. Am făcut o grimasă și m-am încruntat la domnul Evans.

— Rămân aici, domnule Evans, dacă nu vă deranjează, a răspuns Kyle, bravând în mod imprudent.

Am dat ochii peste cap, refuzând să mă întorc, deși simțeam în ceafă intensitatea privirii lui.

— Kyle, era o întrebare retorică. Vino la tablă.

Niște ciocănituri în ușă au întrerupt bombănelile lui Kyle. Văzând-o pe doamna Shaw, directoarea noastră, colegii s-au potolit imediat. Ce căuta directoarea la noi în clasă? Prezența ei era de rău augur.

— Uau! a băiguit Dru cu respirația tăiată.

I-am aruncat o privire nedumerită, iar ea mi-a făcut semn cu capul spre ușă:

— Polițiști.

Șocată, m-am întors iarăși spre doamna Shaw, care îi șoptea ceva domnului Evans și, prin crăpătura ușii, am văzut doi polițiști așteptând pe hol.

— Domnișoară Butler.

Vocea directoarei m-a făcut să-mi ațintesc brusc privirea surprinsă asupra chipului ei. A făcut un pas în direcția mea și am simțit că mi se pune un nod în gât. Ochii ei erau precauți și înțelegători, și am simțit imediat imboldul de a mă îndepărta de ea și de lucrul pe care venise să mi-l spună.

— Poți veni cu mine, te rog? Strânge-ți lucrurile.

De obicei, acesta era momentul în care clasa comenta despre necazul care dăduse peste mine. Dar până și colegii și-au dat seama că, de data asta, era vorba de altceva. Indiferent de vestea care mă aștepta în hol, sigur nu aveau să mă tachineze pe seama ei.

— Domnișoară Butler.

Deja începusem să tremur de la adrenalină și abia mai puteam auzi din pricina sângelui care îmi zvâcnea în urechi. Oare se întâmplase ceva cu mama? Sau cu tata? Sau cu Beth, sora mea cea mică? Părinții mei își luaseră câteva zile libere, să se relaxeze după o vară extenuantă și, în ziua aceea, urmau să iasă cu Beth la picnic.

— Joss, m-a înghiontit Dru.

Imediat ce cotul ei mi-a atins mâna, m-am ridicat în picioare, scârțâind scaunul pe podeaua de lemn. Fără să mă uit la nimeni,

am bâjbâit după geantă și am răsturnat în ea tot ce aveam pe bancă. Șoaptele începuseră să șuiere prin clasă precum vântul rece prin crăpătura unei ferestre. Deși nu voiam să aflu ce mă aștepta, îmi doream din tot sufletul să plec din acea încăpere.

Reușind să-mi aduc aminte cum să pun un picior în fața celui-lalt, am ieșit pe hol în urma directoarei și l-am auzit pe domnul Evans închizând ușa în spatele meu. Nu am spus nimic. Pur și simplu mă uitam la doamna Shaw și la cei doi polițiști, care, la rândul lor, mă priveau cu o compasiune reținută. Lângă perete, stătea o femeie pe care nu o observasem mai devreme. Avea un aer grav, dar calm.

Doamna Shaw m-a luat ușor de braț, iar eu m-am uitat la mâna ei sprijinită pe puloverul meu. Nu schimbasem nicio vorbă cu ea până atunci și, dintr-odată, mă atinge pe mână?

— Jocelyn... dumnealor sunt ofițerii Wilson și Michaels. Iar dumneaei este Alicia Nugent de la DSS.

M-am uitat la ea cu un aer nedumerit.

Doamna Shaw s-a albit la față:

— De la Departamentul Serviciilor Sociale.

Frica mi s-a cuibărit în piept și abia mai puteam respira.

— Jocelyn, a continuat directoarea, îmi pare atât de rău că trebuie să-ți dau această veste... dar părinții și sora ta, Elizabeth, au avut un accident de mașină.

Am așteptat, simțind că mi se strânge pieptul.

— Au murit cu toții pe loc, Jocelyn. Îmi pare atât de rău.

Femeia de la DSS a făcut un pas spre mine și a început să vorbească. M-am uitat la ea, dar n-am putut distinge decât culorile din care îi era alcătuită silueta. Iar vorbele îi erau înăbușite, ca și când cineva de lângă ea ar fi deschis robinetul unei chiuvete.

Nu puteam respira.

M-a cuprins panica și am întins mâna după ceva, orice m-ar fi putut ajuta să respir. Am simțit câteva atingeri. Vorbe calme, șoptite. Umezeală pe obraji. Sare pe buze. Iar inima... bătea atât de tare, încât am crezut că va exploda.

Simțeam că mor.

— Respiră, Jocelyn.

Nu auzeam decât aceste două vorbe, iar și iar, până când am reușit să mă concentrez asupra lor și să le urmez sfatul. După o vreme, pulsul mi s-a domolit, iar plămânii mi s-au deschis. Petele pe care le vedeam în fața ochilor au început să dispară.

— Așa, mi-a șoptit doamna Shaw, mângâindu-mă pe spate cu mâna ei caldă. Așa.

— Ar trebui să mergem, a spus femeia de la DSS, vocea ei reușind să străpungă ceața care mă învăluisese.

— Bine. Jocelyn, ești pregătită? m-a întrebat directoarea cu glas scăzut.

— Au murit, am răspuns eu, simțind nevoia să aud cum sună aceste cuvinte.

Nu putea fi adevărat.

— Îmi pare rău, draga mea.

Aveam broboane reci de sudoare pe frunte, pe palme, la subsuori, pe ceafă. Mi se făcuse pielea de găină și nu mă mai puteam opri din tremurat. Un val de amețală m-a înclinat spre stânga și, dintr-odată, am simțit voma ridicându-se din stomacul meu crispat. M-am aplecat și mi-am împrăștiat micul dejun pe pantofii doamnei de la DSS.

— E în stare de șoc.

Oare chiar eram?

Nu cumva aveam rău de călătorie?

Cu doar câteva clipe în urmă, stăteam *acolo*. Acolo, unde era cald și bine. Iar după doar câteva secunde, am ajuns între scrâșnete de metal...

...în cu totul alt loc.

Capitolul 1

Scoția
Opt ani mai târziu

Era o zi frumoasă pentru a-mi găsi o nouă casă. Și o nouă colegă de apartament.

Am ieșit din scara veche și umedă a clădirii în stil georgian în care locuiam în Edinburgh și am fost întâmpinată de o zi uimitor de fierbinte. M-am uitat la eleganții pantaloni scurți, cu dungi albe și verzi, pe care mi-i cumpărasem cu câteva săptămâni în urmă de la Topshop. Plouase încontinuu de atunci și credeam că nu voi mai avea ocazia să îi port. Dar soarele își făcuse apariția și privea, pe furiș, de după turnul din colț al Bisericii Evanghelice Bruntsfield, împrăștiindu-mi melancolia și redându-mi un pic de speranță. Nu făceam față tocmai bine schimbării pentru cineva care, pe când avea doar optsprezece ani, își lăsase în urmă viața din Statele Unite și zburase spre țara natală a mamei sale. Oricum, nu în perioada aceea. Mă obișnuisem cu uriașul meu apartament și cu nesfârșitele sale probleme cu șoarecii. Îmi era dor de Rhian, prietena mea cea mai bună, cu care locuisem încă din primul meu an la Universitatea din Edinburgh. Făcuserăm cunoștință la cămin și ne împrieteniserăm imediat.

Amândouă eram foarte discrete și ne simțeam bine împreună, pentru simplul motiv că niciodată nu ne forțam una pe cealaltă să vorbim despre trecut. Am fost foarte apropiate în primul an, așa că, în anul al doilea, am hotărât să închiriem amândouă un apartament. După absolvire, Rhian a plecat la Londra, pentru doctorat, și astfel am rămas fără colegă de apartament. În plus, l-am pierdut și pe celălalt prieten apropiat — James, iubitul lui Rhian. Ca să fie alături de ea, James a urmat-o la Londra (un oraș pe care, apropo, îl detesta). Iar cireașa de pe tort era că proprietarul divorța și avea nevoie de apartament.

Îmi petrecusem ultimele două săptămâni răspunzând la anunțuri date de tinere aflate în căutarea unei colege de apartament. Dar demersurile mele încă nu fuseseră încununate de succes. Una dintre tipe nu voia să locuiască cu o americană. E ușor de bănuțit ce față am făcut când am auzit-o. Alte trei apartamente mi se părușeră... nasoale: într-unul dintre ele stătea o tipă care sigur era dealer de cocaină, iar ultimul apartament pe care îl văzusem părea să fie folosit mai mult pe post de bordel. De aceea, speram din tot sufletul ca întâlnirea din ziua aceea cu Ellie Carmichael să fie un succes. Era cel mai scump dintre apartamentele pe care îmi propusesem să le văd și se afla tot în centrul orașului, dar în partea opusă celei unde locuisem până atunci.

În general, eram foarte cumpătată cu moștenirea mea, ca și când, dacă aveam grijă să cheltui cât mai puțin din ea, aș fi reușit să diminuez cumva amărăciunea pricinuită de situația mea „fericită“. Dar deja ajunsesem în pragul disperării.

Dacă voiam să fiu scriitoare, trebuia să am un apartament ca lumea și o colegă normală.

Bineînțeles, puteam să stau și singură. Îmi permiteam. Și totuși, adevărul gol-goluț era că nu-mi surâdea ideea solitudinii absolute. În ciuda înclinației de a mă păstra aproape numai pentru mine, îmi plăcea să fiu înconjurată de oameni. Când îmi vorbeau despre lucruri pe care, personal, nu le înțelegeam, încercam să mă pun în locul lor

și să văd totul din punctul lor de vedere, întrucât eram convinsă că marii scriitori avuseseră cu toții o perspectivă largă asupra lumii. Deși nu eram nevoită, joia și vinerea lucram la un bar de pe strada George. Vechiul clișeu era adevărat: barmanii au ocazia să surprindă cele mai interesante povești.

Mă împrietenisem cu doi colegi, Jo și Craig, dar nu ne întâlneam decât la lucru. Dacă voiam un pic de viață în jurul meu, trebuia să fac rost de o colegă de apartament. În plus, apartamentul pe care mergeam să-l văd era la doar câteva străzi de locul meu de muncă.

Încercând să-mi domolesc nerăbdarea, m-am uitat pe stradă după un taxi liber. Am aruncat o privire spre cofetărie, dorindu-mi să fi avut timp de o înghețată, și aproape că am scăpat taxiul care venea spre mine pe partea cealaltă a străzii. I-am făcut repede cu mâna și, fiind atentă la trafic, am fost bucuroasă când șoferul m-a văzut și a oprit lângă trotuar. M-am asigurat și am traversat în grabă strada largă, reușind să nu sfârșesc strivită pe parbrizul cuiva, ca un gândac cu dungi albe și verzi, și am dat fuga la taxi, având în minte doar gândul de a înhăța mânerul portierei.

Dar, în loc de mâner, am înhățat o mână.

Cu un aer surprins, am urcat cu privirea pe mâna bronzată de bărbat, apoi pe un braț lung, ajungând la niște umeri lați și la o față ascunsă de soarele care strălucea în contre-jour din spatele capului său. Un tip înalt, de peste un metru optzeci. În timp ce eu aveam doar un metru șizeci și cinci.

M-am uitat la costumul lui scump, întrebându-mă de ce avea mâna pe portiera taxiului meu.

De pe chipul său umbrat s-a desprins un oftat.

— Unde mergi? a mormăit el cu glas aspru.

Locuiam în Edinburgh de patru ani, dar accentul melodios al scoțienilor încă îmi putea da fiori pe șira spinării. Lucru pe care a reușit să-l facă și accentul tipului din fața mea, în ciuda întrebării sale iritate.

— Pe strada Dublin, am răspuns eu automat, sperând că drumul meu era mai lung decât al lui și că avea să-mi cedeze taxiul.

— Bine, a spus el, deschizând portiera. Merg în aceeași direcție și, pentru că deja sunt în întârziere, îți propun să împărțim taxiul, în loc să pierdem zece minute, încercând să hotărâm cine are mai mare nevoie de el.

O mână caldă m-a atins pe șale și m-a împins ușor în față. Dezorientată, m-am lăsat urcată în mașină, aplecând capul și alunecând pe banchetă, în timp ce, în sinea mea, mă întrebam dacă încuviințasem din cap propunerea lui. Mi-am dat seama că nu.

Când am auzit Costumul spunându-i șoferului că mergem pe strada Dublin, m-am încruntat și am mormăit:

— Mulțumesc... presupun.

— Ești americancă?

Întrebarea lui blândă m-a făcut să întorc, în sfârșit, capul spre pasagerul de lângă mine. *Ah, deci așa.*

Uau!

Costumul avea în jur de treizeci de ani și, cu toate că nu era de o frumusețe clasică, strălucirea din ochii săi și felul în care i se arcuiău colțurile gurii, împreună cu restul înfățișării, emanau sex-appeal. Liniile costumului său scump și elegant, de un cenușiu deschis, mi-au dat de înțeles că obișnuia să meargă la sala de fitness. Stătea pe banchetă cu degajarea unui tip în formă, care, sub vesta gri și cămașa albă, ascundea un abdomen perfect plat. Iar de sub genele sale lungi străluceau niște ochi meditativi, de un albastru deschis. Dar nu puteam trece în ruptul capului peste un detaliu — era brunet.

Iar eu preferam blonzii. Dintotdeauna.

Și totuși, niciun blond nu-mi provocase fiori de dorință la prima vedere. Fața lui masculină și puternică s-a întors spre mine — maxilar proeminent, bărbie despicată, pomeți largi și un nas acvilin. Avea o barbă de câteva zile, iar părul îi era dezordonat. Una peste alta, aerul său aspru și neîngrijit contrasta cu elegantele lui haine de firmă.

Văzând că-l studiez intens, Costumul a ridicat o sprânceană, iar dorința mi s-a intensificat, luându-mă complet prin surprindere. Nu simțisem niciodată o atracție instantanee față de un bărbat. Și, după anii zbuciumați ai adolescenței, nu mai eram dispusă să accept avansurile sexuale ale unui necunoscut.

Deși nu sunt sigură că aş putea refuza avansurile tipului de lângă mine.

Imediat ce mi-a trecut prin cap acest gând, m-am încordat, dezorientată și speriată. Mecanismele mele de apărare au intervenit imediat și mi-am luat o mină politicoasă și inexpressivă.

— Mda, sunt americană, i-am răspuns eu, amintindu-mi, în cele din urmă, că îmi pusese o întrebare.

Mi-am luat privirea de la zâmbetul lui superior și insinuant, prefăcându-mă plictisită și mulțumind Cerului că tenul meu măsliniu nu mi-a trădat îmbujorarea.

— Ești turistă? a întrebat el cu glas scăzut.

Iritată de reacția mea față de Costum, am hotărât că era mai bine să conversăm cât mai puțin cu puțință. Cine știe ce lucru prostesc aş fi putut să spun sau să fac?

— Nu.

— Înseamnă că ești studentă.

M-a deranjat tonul. *Înseamnă că ești studentă.* A spus-o dând metaforic ochii peste cap. Ca și când studenții ar fi fost niște vagabonzi care mănâncă din tomberoane și n-au niciun scop în viață. M-am întors brusc spre el, cu un aer muștrător, dar l-am văzut uitându-se cu interes la picioarele mele. De data aceasta, eu am ridicat o sprânceană și am așteptat să-și dezlipească ochii minunați de pe pielea mea dezgolită. Simțind că îl privesc, s-a uitat în sus și mi-a observat expresia. Mă așteptam să încerce să ascundă că îmi admira picioarele, să se uite repede în altă parte sau ceva de genul ăsta. Nu mă așteptam ca, pur și simplu, să ridice din umeri și să afișeze cel mai lent, mai pervers și mai sexy zâmbet pe care l-am primit vreodată.

Am dat ochii peste cap, încercând să-mi stăpânesc puseul de căldură dintre picioare.

— Am *fost* studentă, am răspuns eu, cu doar o undă de sarcasm în glas. Locuiesc aici. Dublă cetățenie.

Oare de ce îi dădeam explicații?

— Ai sânge scoțian?

Am încuviințat discret din cap, delectându-mă în sinea mea cu pronunția lui aspră a cuvântului „scoțian“.

— Și cu ce te ocupi acum, după absolvire?

De ce voia să știe? I-am aruncat o privire cu coada ochiului. Prețul costumului său cu vestă ne-ar fi fost suficient, mie și lui Rhian, să ne hrănim cu mâncare studențească ieftină în toți cei patru ani de facultate.

— Tu cu ce te ocupi? Adică, atunci când nu îndeși femei în taxiuri?

Singura lui reacție la înțepătura mea a fost un discret zâmbet superior.

— Cu ce crezi că mă ocup?

— Cred că ești avocat. Răspunzi la întrebări cu întrebări, pui mâna pe necunoscute, zâmbești superior...

A izbucnit într-un hohot de râs sănătos, care mi-a făcut pieptul să vibreze, și s-a uitat la mine cu ochi strălucitori:

— Nu sunt avocat, dar tu ai putea fi. Dacă nu mă înșel, și tu ai răspuns tot cu o întrebare la întrebarea mea. Iar acesta — a făcut semn spre gura mea, ochii săi întunecându-se un pic în timp ce îmi mângâiau vizual curbura buzelor —, acesta, cu siguranță, e un zâmbet superior, a spus el cu un glas un pic mai răgușit.

Bătăile inimii mi s-au întetit și ne-am uitat unul în ochii celui-lalt mult mai mult decât le-ar fi fost permis unor străini politicoși. Îmi simțeam obrajii fierbinți... la fel de fierbinți ca și alte părți ale corpului meu. Eram din ce în ce mai excitată de acest necunoscut și de conversația tăcută dintre trupurile noastre. Când mi s-au întărit sfârcurile sub tricou, am fost atât de șocată, încât am revenit

imediat cu picioarele pe pământ. Mi-am luat privirea din ochii lui și am întors capul spre geam, uitându-mă la traficul de pe stradă și dorindu-mi, în sinea mea, ca această călătorie cu taxiul să nu fi avut loc.

În apropiere de Princes Street, am dat peste o deviere a traficului pricinuită de construirea unei linii de tramvai și m-am întrebat dacă aveam să scap din taxi fără să fiu nevoită să mai vorbesc cu el.

— Ești timidă? m-a întrebat Costumul, năruindu-mi speranțele.

Nu m-am putut abține. Întrebarea m-a făcut să mă întorc spre el cu un zâmbet nedumerit:

— Poftim?

A dat capul într-o parte, uitându-se la mine cu ochii mijiți. Avea aerul unui tigru leneș, care mă măsoara atent din priviri, ca și când ar fi vrut să decidă dacă eram un prânz pe care merita să-l vâneze.

— Ești timidă? a repetat el, dându-mi fiori.

Oare eram timidă? Nu. Nu timidă. Starea mea obișnuită era o binecuvântată indiferență. Îmi plăcea așa. Era mai sigur.

— De ce ai crede asta?

Doar nu aveam un aer timid, nu? Am făcut o grimasă, gândindu-mă că ar putea fi adevărat.

Costumul a ridicat iarăși din umeri.

— Cele mai multe femei ar încerca să profite dacă ar fi blocate cu mine într-un taxi: le-ar merge gura ca o moară hodorogită, mi-ar vâri sub nas numărul lor de telefon... și nu numai.

Privirea i-a coborât preț de o clipă pe sânii mei, apoi m-a privit iarăși în ochi. Simțeam că îmi ard obraji. Nu-mi aminteam când mă simțisem stânjenită ultima oară. Întrucât nu-mi plăcea să mă las intimidată, am încercat să nu mă gândesc la asta.

Uimită de încrederea lui exagerată în forțele proprii, i-am răspuns cu un zâmbet și am fost surprinsă de plăcerea pe care am încercat-o văzând că reacția mea i-a făcut ochii să se mărească un pic.

— Uau, ce părere bună ai despre tine, am spus eu.

A surâs și el, dezvelindu-și dinții albi, dar un pic neregulați, iar zâmbetul lui discret mi-a stârnit un fior nefamiliar în piept.

— Vorbesc din experiență, a răspuns el.

— Ei bine, nu sunt genul care își dă numărul de telefon unui tip pe care tocmai l-a cunoscut.

— Ah, a spus el, ca și când și-ar fi dat seama brusc de ceva în legătură cu mine.

Trăsăturile i s-au încordat ușor, iar zâmbetul i-a dispărut de pe buze.

— Deci ești genul de femeie care face sex abia la a treia întâlnire, a spus el, luându-și privirea de la mine. Genul care vrea nuntă și copii.

Am făcut o grimasă, auzindu-i judecata mușcătoare:

— Nu, nu și nu.

Nuntă și copii? M-au trecut fiorii, iar spaimile care mă urmăreau zi și noapte s-au furișat în jurul meu, strângându-mi pieptul ca într-un clește.

Costumul s-a uitat iarăși la mine și nu știu ce a surprins pe chipul meu, dar s-a relaxat.

— Interesant, a murmurat el.

Nu. Nu interesant. Nu voiam să fiu interesantă pentru tipul de lângă mine.

— Nu-ți dau numărul meu de telefon.

Iarăși a zâmbit superior:

— Nu ți l-am cerut. Și chiar dacă l-aș fi vrut, tot nu ți l-aș fi cerut.

Am o iubită.

N-am luat în seamă tresărirea de dezamăgire din stomac — și nici filtrul care îmi separa creierul de gură.

— Atunci nu te mai uita așa la mine.

Costumul și-a luat un aer amuzat.

— Am o iubită, dar nu-s orb. Faptul că nu pot face nimic nu mă împiedică să privesc.

Nu eram încântată de atenția acestui tip. *Sunt o femeie puternică și independentă.* Uitându-mă pe geam, am observat cu ușurare că ajunseserăm la Queen Street Gardens. Mai aveam foarte puțin până la strada Dublin.

— Aici e bine, mulțumesc, i-am spus eu șoferului.

— Unde?

— Aici, am răspuns eu pe un ton mai apăsător decât mi-aș fi dorit.

Am respirat ușurată când am văzut că taxiul semnalizează și oprește lângă trotuar. Fără să-i arunc vreo privire Costumului și fără să-i spun nimic, i-am dat șoferului niște bani și am pus mâna pe mânerul portierei.

— Așteaptă.

Am rămas nemișcată și m-am uitat la el peste umăr:

— Ce-i?

— Ai un nume?

Am zâmbit, ușurată că scap de el și de atracția bizară dintre noi.

— De fapt, am două.

Am sărit din taxi, ignorând perfidul fior de plăcere pricinuit de râsul lui.

Imediat ce s-a deschis ușa și am văzut-o pe Ellie Carmichael, am știut că probabil o să-mi placă de ea. Era o blondă înaltă, cu o elegantă rochie scurtă, fără mâneci, cu o pălărie de fetru, monoclu și mustață falsă.

M-a privit cu ochi mari, de un albastru pal, și a clipit.

Luată prin surprindere, m-am văzut nevoită să întreb:

— Am nimerit într-un moment... nepotrivit?

Ellie m-a privit preț de o clipă, de parcă ar fi fost nedumerită de întrebarea mea rezonabilă — dată fiind ținuta ei. Apoi, ca și când și-ar fi dat brusc seama că avea o mustață falsă, a făcut semn cu degetul spre ea și a spus:

— Ai ajuns mai devreme. Făceam curat.

Făceai curat cu pălărie de fetru, monoclu și mustață? M-am uitat în spatele ei, la holul spațios și luminos. O bicicletă, fără roata din față, era sprijinită de un perete, iar pe un dulap din lemn de nuc era prins un panou plin cu fotografii, cărți poștale și tot felul de bilețele. Două perechi de cizme și o pereche de pantofi negri cu toc înalt erau aruncate la întâmplare sub un cuier ticsit cu haine și paltoane. Podelele erau din lemn de esență tare.

Foarte drăguț. M-am uitat iarăși la Ellie, cu un zâmbet uriaș pe buze, încântată de întreaga situație.

— Te ascunzi de mafie?

— Poftim?

— Mă refer la deghizare.

— Ah, a râs ea, dându-se la o parte și invitându-mă în apartament. Nu, nu. Aseară au fost niște prieteni pe la mine și am băut nițel cam mult. Am scos din șifonier toate vechile mele costume de Halloween.

Am zâmbit din nou. Se distraseră pe cinste. Mi s-a făcut dor de Rhian și James.

— Tu ești Jocelyn, nu?

— Da, Joss, am corectat-o eu.

Nu mi se mai spunea Jocelyn dinainte de moartea părinților mei.

— Joss, a repetat ea, zâmbindu-mi, iar eu am făcut câțiva pași în apartamentul de la parter.

Mirosea excelent — a curat și a proaspăt.

La fel ca apartamentul din care trebuia să mă mut, și acesta era tot în stil georgian, cu excepția faptului că, pe vremuri, fusese locuința unei singure familii. Acum era împărțită în două apartamente. Mai exact, alături era un butic, iar camerele de la etaj aparțineau de el. Nu aveam de unde ști cum era la etaj, dar buticul mi s-a părut foarte drăguț — aveau la vânzare haine unicat, lucrate manual. Ce apartament...

Uau!

Pereții erau atât de netezi, încât mi-am dat seama imediat că fuseseră tencuiți de curând, și, oricine ar fi renovat apartamentul,

făcuse adevărate minuni. Plintele late și baghetele groase ce decorau marginile tavanelor înalte — la fel de înalte ca în vechiul meu apartament — scoteau în evidență stilul georgian al clădirii. Pereții erau zugrăviți într-un alb rece, dar uniformitatea le era întreruptă de lucrări de artă colorate și eclectice. Albul ar fi trebuit să mi se pară aspru, însă contrastul cu ușile de nuc și cu podelele de lemn îi conferea apartamentului un aer de eleganță simplă.

Deja mă îndrăgostisem, și încă nu văzusem restul locuinței.

Ellie și-a dat repede jos pălăria și mustața, apoi s-a întors să-mi spună ceva, dar s-a oprit și mi-a zâmbit sfios, dându-și jos și monoculul. L-a pus pe scrinul de nuc și mi-a zâmbit radios. Era o persoană veselă. De obicei, evitam astfel de persoane, dar Ellie avea ceva special. Era foarte șarmantă.

— Mai întâi, să-ți arăt apartamentul.

— Da, sigur.

Ellie s-a apropiat cu pași mari de o ușă din stânga mea și a deschis-o:

— Aici e baia. Da, știu, e un amplasament destul de neobișnuit, chiar lângă ușa de la intrare, dar are toate dotările necesare.

Mda... cam neobișnuit, mi-am zis în sinea mea, apoi am intrat fără tragere de inimă în baie, lipăind cu șlapii pe gresia lucioasă, de culoare crem. Toți pereții erau acoperiți cu faianță de aceeași culoare, cu excepția tavanului, care era zugrăvit în culoarea untului și era presărat cu spoturi ce împrăstiau o lumină caldă.

Era o baie uriașă.

Plimbându-mi mâna de-a lungul căzii cu picioare în formă de gheare aurite, m-am imaginat imediat în ea: cu muzica pornită, cu lumânări pâlpâind alături și cu un pahar de vin roșu în mână, cu trupul muiat în apă și cu mintea aiurea. Cada era în mijlocul încăperii. În colțul din dreapta, era montată o cabină de duș dublă, cu cea mai mare rozetă pe care o văzusem în viața mea. În stânga, se afla un bol modern de sticlă, așezat pe o placă din ceramică de culoare albă. Era o chiuvetă?

Am înregistrat repede totul în minte: robinete aurii, oglindă uriașă, suport cu încălzire pentru prosoape...

Baia din vechiul meu apartament nici măcar nu avea suport pentru prosoape.

— Uau, i-am zâmbit lui Ellie peste umăr. E minunată.

Ridicându-se în vârful picioarelor, Ellie a încuviințat din cap, învăluindu-mă în privirea ei albastră și radioasă.

— Într-adevăr. Dar eu o folosesc rar, pentru că dormitorul meu are baie proprie. Ceea ce este un avantaj pentru viitoarea mea colegă. Va avea baia asta aproape numai pentru ea.

Aha, mi-am zis în sinea mea, ademenită de baia superbă. Începeam să înțeleg de ce era atât de mare chiria. Dar dacă aveai bani să locuiești acolo, de ce ai fi plecat?

— Colega ta s-a mutat? am întrebat politicoș, ieșind pe hol și urmând-o pe Ellie în livingul uriaș.

Tonul meu dădea de înțeles că eram doar curioasă, când, de fapt, încercam să-mi dau seama ce fel de om era Ellie. Dacă apartamentul era atât de frumos, poate că problema fusese Ellie. Dar, înainte să-mi poată răspunde, m-am oprit și m-am uitat de jur împrejur, admirând livingul încântător. La fel ca la toate clădirile vechi, tavanul era foarte înalt, iar ferestrele erau foarte mari, așa că dinspre strada aglomerată se revărsau în livingul încântător valuri de lumină. În mijlocul unuia dintre pereți, se afla un șemineu uriaș, care se vedea că era folosit doar ca element de decor, nu pentru încălzit, însă contribuia decisiv la aerul de eleganță nonșalantă al încăperii. *Mă rog, e cam multă dezordine pentru gustul meu*, mi-am spus în sinea mea, aruncând o privire la teancurile de cărți împrăștiate prin living, alături de tot felul de obiecte caraghioase... cum ar fi un Buzz Lightyear¹.

Nici măcar nu era cazul să întreb ale cui erau.

Uitându-mă la Ellie, începeam să înțeleg de ce era atâta dezordine în living. Părul blond îi era prins într-un coc neîngrijit, era

1 Astronautul din seria de desene animate *Povestea jucăriilor*.

încălțată cu șlapi desperecheați, iar pe cot avea lipit un abțibild cu prețul cine știe cărui produs.

— Colega mea de apartament? a întrebat Ellie, întorcându-se și privindu-mă în ochi.

Înainte să-i pot repeta întrebarea, cuta dintre sprâncenele ei deschise la culoare a dispărut, și a încuviințat din cap, cu aerul că a înțeles. Ce bine. Nu fusese o întrebare chiar atât de grea.

— Ah, nu, a clătinat ea din cap. N-am avut colegă. Fratele meu a cumpărat apartamentul și l-a renovat, cu gândul să-l închirieze. Apoi, a hotărât că nu vrea să mă chinuiesc plătind chirie cine știe unde, cât timp îmi fac doctoratul, așa că mi l-a dat mie.

Ce frate drăguț.

Cu toate că nu am făcut niciun comentariu, probabil și-a dat seama ce era în mintea mea după expresia ochilor. Ellie a surâs, iar pe chip i s-a așternut un aer plin de afecțiune:

— Braden are obiceiul să exagereze. Un cadou de la el nu e nicio dată ceva simplu. Și cum aș fi putut refuza un astfel de apartament? Singura problemă e că locuiesc aici de o lună și mi se pare prea mare, prea singuratic, chiar dacă prietenii vin pe la mine în fiecare weekend. Așa că i-am zis lui Braden că îmi caut o colegă de apartament. N-a fost încântat de idee, dar i-am spus ce chirie aș putea încasa, iar asta l-a făcut să se răzgândească. Afaceristul din el a fost mai puternic.

Mi-am dat seama instinctiv că Ellie își iubea fratele (foarte înstărit, în mod evident) și că erau apropiați. Se ghicea în ochii ei când vorbea despre el, iar eu cunoșteam foarte bine privirea aceea. O studiasem de-a lungul anilor, înfruntând-o direct și dezvoltând un scut împotriva durerii pe care mi-o pricinuia să văd o asemenea iubire pe chipul persoanelor din jur — oameni care încă îi aveau pe cei dragi în viața lor.

— Pare foarte generos, am răspuns eu cu diplomatie, neobișnuită ca oamenii să-și reverse peste mine sentimentele intime încă de la prima întâlnire.